

PRÍHOVOR JOZEFA ŽARNAYA

Tajomstvo Dračej steny sa vracia.

Každý spisovateľ rád chodí na besedy s detskými i dospelými čitateľmi. Ja ich mám na rováši okolo dvestotridsať, hoci som už s písaním skončil. Na takýchto podujatiach sa autor dozvedá, ako sú jeho diela prijímané čitateľskou verejnosťou. Je zaujímavé, že nielen počas stretnutí, no aj po nich som často dostal otázku, či ešte budú pokračovať Tajomstvo Dračej steny a Prekliata planéta, respektíve kedy vyjde ich tretí diel. Moja odpoveď vždy znela „nikdy“.

Párkrát mi čitatelia ponúkali i spoluprácu a napokon som prijal ponuku dvojice scifistov, že by radi napísali ďalšie príbehy chlapcov z Atómovej Lehoty. Zistil som, že ich poznajú azda už lepšie ako ja, takže som nakoniec súhlasil. Napokon si úlohy rozdelili. Jeden napísal text, druhý si zobral na starosť jeho oponentúru a ilustrácie všetkých troch dielov, teda nedávno vydaných reedícií Tajomstva Dračej steny a Prekliatej planéty, ako aj tohto ich pokračovania. No a zhruba po polstoročí od vydania prvých dvoch kníh a po zhruba dvoch rokoch od súhlasu s pokračovaním máme v rukách výsledok s názvom Prekliatie Dračej steny / Tajomstvo Definičného ostrova.

Zaiste, keby som to napísal ja sám, mnohé veci by vyzneli ináč – či by to bolo lepšie, je otázne. Hlavní hrdinovia sú tu o čosi starší (i dievčatá, ktorým sa autori venovali oveľa viac ako predtým ja). Každopádne sa zápletky a dej dostávajú na iný level a ja som rád, že moje postavičky znova ožili.

Prajem novým tvorcom, aby ich kniha bola prijatá nielen niekdajšími čitateľmi (ktorí na dvoch predošlých knižkách „vraj“ vyrastali), ale aj súčasnými deťmi a možno aj dospelými. Všetkým želám príjemný čitateľský zážitok.

Jozef Žarnay

STRATENÁ KOCKA

**alebo kapitola prvá, v ktorej sa naši cestovatelia práve vrátili
z Prekliatej planéty, ale veľmi si neoddychnu**

Dátum: 22. september, rok PP + O

Keď nás Gederax odoslal časotunelom z Eggegu domov, našli sme sa späť na Medvedom vrchu v tú istú sobotňajšiu noc a v tú istú hodinu a minútu, ako nás Vilo vložení ihlančeka do otvoru modrej kocky teleportoval na Prekliatu planétu.

Po skúsenostiach so zdolávaním horských terénov na Eggegu sme nemali problém uprostred noci zliezť k našim stanom. Spať sme však nešli. Každý chcel zo seba dostať svoj najsilnejší zážitok, čo vyústilo do neustáleho prekrikovania a občasných sporov o to, kto má práve slovo.

Ráno sme mali všetko pobalené a vydali sme sa na cestu domov.

Keď sa okolo obeda spomedzi krovísk vynorili prvé domy Atómovej Lehoty, zrazu sa Fero plesol po čele: „Sakrament-atrament, zabudli sme na kocky!“

„Čo, aké kočky?“ ozval sa Števo. „Ja šom nikde nežabudol nijaké kočky. Kedyši šom bol vynikajúci hráč pokrových kočiek...“

Števo stále šušlal, lebo pár dní pred naším neplánovaným medziplanetárnym výletom liezli s Ferom na jabloň a zlomil sa pod nimi konár. Števo si vybil oba predné zuby a Fero si narazil zápästie. No kým Ferovi sa ruka počas tých desiatich dní medzi Tuprumejčanmi úplne zahojila, Števove zuby boli dlhodobejší problém.

„Modré kocky, ty trkvas!“ vysvetlil mu Fero. „Po našom odlete kocky z Medvedieho vrchu nezmizli. Takže tam niekde musia byť... No nič, je neskoro...“

„A preto sa rozdelíme!“ skočil som mu do reči. „Všetci choďte domov, my s Ferom zabehneme naspäť a skúsime kocky nájsť.“

„Zabehneme, zabehneme. Veď aj behom by to bolo pekných pár hodín. A mne sa teda tak dlho utekať nechce,“ začal protestovať Fero. „Na druhej strane – zajtra musíme ísť do školy a ktovie, kam by sa kocky za celý týždeň podeli.“

„Aj ja idem š vami po kočky!“

„Ty utekaj domov, aby si zajtra stihol holiča, holohlavec!“ rypol do Števa Fero, pripomenúc mu prehratú stávkku.

„Ty šomár šprošty! Uvidíš, ako ťa nabudúče nachytám. Všetkých vás nachytám!“

„Kocky sme tam nemali nechať,“ ukončil hádku Vilo. „Musíme sa po ne vrátiť. Tie ich modré svetlá museli na hrebeni v noci žiariť doširoka-dodaleka ako maják. Už zajtra tam môže snoriť horár, možno pytliaci či iní zberači, alebo ktovie kto ešte.“

„Možno už aj dnes,“ súhlasila Julka. „Ale ja musím ísť, lebo otecko po mňa dnes príde k tete a odvezie ma domov.“

„Dobre. Dajte sem všetky vrecká a batôžky, čo máte. Nech máme kocky v čom odnieť. Števo, Teofil, vy ste tu dvaja najväčší džentlmeni. Odprevaďte Julku, aj tak to je domov ešte riadny kus cesty. My traja kocky pohľadáme a schováme v Dra-...“ Vilo sa zháčil, úkosom fľochol na Teofila, no ten našťastie nič nepostrehol. Zatiaľ sme sa nedohodli na tom, že by sme tajomstvo Dračej steny prezradili niekomu ďalšiemu, v tomto prípade Teofilovi. „... dobre schováme,“ vynašiel sa Vilo.

„Ale čo bude s Bleskom?“ zabedákal Fero. „Nemôžem ho hnať nazad na Medvedí vrch!“

„Ja sa ti oňho postarám,“ ponúkla sa Julka. „S Bundášom sú predsa kamaráti a zajtra alebo pozajtra si ho zoberieš.“

Fero prikývol a v tvári sa mu na moment objavil náznak vďačnosti.

Števovi nový prívlastok tiež evidentne zaimponoval, lebo už neprotestoval a džentlmensky urobil, čo sa od neho žiadalo. Teofil vykročil za Julkou a Števom. Z diaľky som zbadal, ako sa neborák párkrát potkol, ale za posledných desať dní zvládol náročnejšie pochody, takže som veril, že sa domov dostane živý a zdravý.

***

Na miesto nášho táboráka v sedle Medvedieho vrchu sme dorazili neskoro popoludní. Cestou sme v studničke nabrali vodu, ktorú sme do seba smädní len tak naliali.

Vydriapali sme sa strmým chodníkom na rovinu, kde sme zanechali kocky. Až teraz som si uvedomil, aký výnimočný výhľad odtiaľto je, hoci väčšinu roviny obkolesovali skaliská. Napravo bol zvažujúci sa les, ktorý sa o pár kilometrov ďalej dvíhal skoro na úroveň Medvedieho vrchu, takže výhľad do väčších diaľav bol zakrytý. Smerom doľava sme mali svet ako na dlani. Z nadmorskej výšky bezmála tisíc metrov sme dovideli na súvislé zvlnené pásma lesov tiahnúcich sa desiatky kilometrov.

Lesy boli prerušované riečkami, jazerami a zopár dedinami: najbližšie Bodliáčany obkolesené divočinou, kúsok za nimi Pŕhlavany a nakoniec Kliešťany s rozľahlými trávnatými lúkami a pasienkami. Tieto dedinky spájala so svetom staručká cesta, ktorá bola v rovnakom, ak nie horšom stave ako stará hradská medzi Atómkou a Elektrónkovom. Na rozdiel od Atómky však tieto dedinky nemali novú asfaltku.

Prišli sme k miestu, kde sme pred naším nechceným odletom na Prekliatu planétu rozostavili kocky. Štyri zostali na svojich miestach v hľbokej tráve, ktorá im zabránila v akomkoľvek pohybe. Piatu sme po chvíli našli odhodenu tesne pri skalnej stene. No zvyšné dve kocky chýbali.

„Sakrament-atrament, tie dve museli zletieť z hrebeňa,“ okomentoval zjavnú vec Fero.

Slnko bolo pevne rozhodnuté o chvíľu zapadnúť. Museli sme si švihnúť. Zliezli sme do sedla a pozerajúc na ten strmý chodník, Vilo navrhol: „Chlapci, rozdelíme sa. Fero, ty si zober ľavú stranu, my so Staninom pravú. Stretneme sa za hrebeňom pri potoku.“

Obidve kocky museli byť zapadnuté niekde hľboko v lese. Pod rovinou sa nemali kde zachytiť. Vyrazili sme dohodnutými smermi.

Začalo sa zmrákať. Dedinky rozsvetcovali prvé svetlá. Lesný polom, cez ktorý som práve preliezal, mi otvoril ďaleký výhľad. Cez šero som zbadal blikajúcu červeno-zelenú dvojicu svetielok akéhosi lietadla, ktoré približne v našej výške letelo smerom k nám.

„Vidím ju!“ zakričal zrazu Vilo, ktorý traverzoval asi dvadsať metrov podo mnou. Pozrel som smerom dolu a hľboko v lese som zbadal modré svetielko.

„Neviem, či to stihneme, niečo sem letí!“ zakričal som mu nazad. Začal som opatrne zostupovať k nemu, keď k nám zrazu prenikol pekelný hluk motora sprevádzaný sekavým zvukom obrovských vrtúl zarezávajúcích sa do vzduchu.

„Helikoptéra! Zdrháme!“ zavelil Vilo.

Na svah tesne nad nami dopadol ostrý kužel reflektora a pomaly stúpil k hrebeňu.

Utekali sme šikmo dolu svahom smerom k dohodnutému miestu. Ohlušujúci rev stroja za nami slabol a postupne sa vytratil. Zabezpečil nám však bezpečný postup lesom. Všetky medvede, rysy, vlky a iné dravce, ktoré sa mohli okolo nás zakrádať a dať si nás na večeru, sa určite rozutekali kade ľahšie do vzdialenejších chotárov.

„Uff, to bolo tesné,“ vydýchol som, keď sme sa stretli s Ferom. On mal viac šťastia a kocku, čo zletela na jeho stranu kopca, nielenže našiel, ale aj doniesol.

„Dobre, máme šesť kociek. Škoda, že nás tá helikoptéra vyrušila, mohli sme mať všetkých sedem,“ povedal Vilo. „Skúsime to inokedy.“

Kráčali sme tmou popri potoku. Nikomu, samozrejme, ani nenapadlo rozsvetcovať baterku, aby nás zhora nezbadali.

„Neviete, komu helikoptéra patrila?“ vyzvedal Fero.

„V tej tme bolo vidno len obrisy, keďže sme chceli ostať mimo svetla reflektora,“ odvetil Vilo. „Neviem, mohla to byť horská služba, záchranári, policajti, alebo vojaci.“

„Teraz je to aj tak jedno,“ uzavrel som zbytočné dohadovanie.

Po niekoľkých hodinách trmácania sa tmavým lesom sme konečne došli na čistinku pod Dračou stenou. Naslepo sme odvalili maskovací balvan, kocky vo vreciach sme natlačili do bočných výklenkov v tuneli a zakryli dekami. Boli sme zmorení z neplánovaných desiatok kilometrov chodenia, lozenia, traverzovania a behania, ktoré nám výlet natihli ďaleko cez poľnoc. Ráno sme museli byť v škole, preto sme všetci čo najrýchlejšie trielili do svojich postelí a nikomu ani nenapadlo aspoň pohľadom skontrolovať kozmolet.

KÓTA 248 - ZÁKLADŇA SOVIETSKEJ ARMÁDY

Dátum: 22. september, rok PP + O

Poručík Myškin mal zmiešané pocity. Bol pilotom armádneho prieskumného vrtuľníka. Pôsobil na území Československa, konkrétne na kóte 248. O toto miesto bol medzi mladými sovietskymi pilotmi veľký záujem, lebo pobyt v tejto spojeneckej krajine, navyše s veľmi prívetivým obyvateľstvom, bol oveľa príjemnejší ako napríklad v Poľsku, Maďarsku, NDR, kde sovietskych vojakov až tak v láske nemali. Nehovoriac o rodnej krajine, tam na vojenských základniach väčšinou vládli katastrofálne podmienky.

